

pochybnosti, poněvadž z posudku znalců-lékařů neplyne, že Anna Č-á byla v osudné době osobou úplně zdravou, a nelze z posudku toho ani z jiných výsledků hlavního přelíčení s naprostou jistotou usouditi, že šlo u Anny Č-é o těhotenství zcela pravidelné. Nalézací soud opomenul řešiti tuto otázku a rozhodovací důvody rozsudku neobsahují následkem toho zjištění ohledně rozhodující skutečnosti, zda plod v době zákroku stěžovatelkou provedeného byl živ, či již odumřelý. Není-li pak skutková podstata zločinu podle §u 144 tr. zák. prokázána, nelze mluvit ani o spoluvinně na tomto zločinu. Poněvadž nejsou veškeré skutkové známky zločinu podle §§ů 5 a 144 tr. zák. stěžovatelce Marie N-é za vinu daného zjištěny, jest její výtky zmatku podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. odůvodněnou. Bylo proto zmateční stížnosti Marie N-é za souhlasu generální prokuratury vyhověno podle §u 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při poradě neveřejné, napadený rozsudek byl ve výroku, jímž byla stěžovatelka Marie N-á uznána vinnou zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák., a poněvadž týž důvod, na němž se zakládá opatření zrušovacího soudu ve prospěch stěžovatelky, je ku prospěchu též spoluobžalovaným Anně Č-é a Rudolfu K-ovi, kteří zmateční stížnosti nepodali, podle §u 290 tr. ř. též ve výrociích, jimiž byli uznáni vinnými Anna Č-á zločinem podle §u 144 tr. zák. a Rudolf K. zločinem podle §§ů 5 a 144 tr. zák., zrušen a krajskému soudu v Chrudimi, ježto soud zrušovací nemůže ještě ve věci samé rozhodnouti a nařízení nového hlavního přelíčení se vyhnouti nelze, uloženo, by věc znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2418.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Skutková podstata přečinu §u 1 zákona nevyžaduje úmyslu poškoditi věřitele, ani úmyslu zmařiti uspokojení všech věřitelů vedoucích exekuci; stačí úmysl zmařiti uspokojení aspoň některého z nich; úmysl ten nevyklučuje okolnost, že dlužník použil výtěžku za zcizené věci k uspokojení některých vymáhajících věřitelů.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, Zm I 597/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 25. června 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými: Antonín T. zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák. a přečinem maření exekuce podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. a Ludmila T-ová přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel Antonín T., že první soud porušil zákon, odsoudiv obžalovaného pro přečin podle §u 1 zák. o mař. exekuce, ač zjistil, že z peněz, stržených za zabavené předměty, byli částečně uspokojeni věřitelé, vedoucí exekuci, kteří prý

by exekučním prodejem nebyli dosáhli většího uspokojení. Zmateční stížnost má za to, že tato okolnost vylučuje na straně obžalovaného trestný úmysl předpokládáný v §u 1 zákona. Avšak stížnost jest na omylu. Ke skutkové podstatě přečinu podle §u 1 zák. o maření exekuce se nevyžaduje ve směru subjektivním úmysl zmařiti uspokojení všech věřitelů vedoucích exekuci. Kdyby pachatel jednal v takovém úmyslu, spadal by jeho čin zpravidla již pod přísnější trestní sankci zákonných ustanovení o podvodu. Stačí naopak úmysl zmařiti uspokojení některého věřitele nebo některých věřitelů, poněvadž podstata trestné činnosti záleží v tom, že pachatel, ač mu hrozí exekuce nebo již byla zahájena, bezprávně nakládá svým majetkem tak, že odmíná vymáhajícím věřitelům prostředky k jich uspokojení, lhostejno, zda všem, či jen některým. Proto také jest lhostejno, zda si pachatel zjedná svým bezprávným jednáním možnost zaplatiti svůj dluh jiným věřitelům, ať již exekuci vedou nebo dosud nevedou. Jest proto okolnost, na kterou klade zmateční stížnost váhu (že obžalovaný, jak rozsudek skutečně zjišťuje, z výtěžku za prodané dutinky zaplatil 200 Kč na dluh jednoho z jedenácti vymáhajících věřitelů) pro skutkovou podstatu přečinu podle §u 1 zákona bez významu, nevylučujíc trestný úmysl zmařiti uspokojení ostatních věřitelů, kteří všichni mají zákonem chráněný nárok, by došli uspokojení podle předpisů exekučního řádu a nikoliv podle libovůle dlužníkovy. Námitka zmateční stížnosti jest tedy zřejmě bezdůvodná.

Obžalovaná Ludmila T-ová namítá proti výroku odsuzujícímu ji pro přečin podle §u 1 zák. o maření exekuce, bez číselného označení uplatňovaného zmatku, avšak zřejmě s hlediska čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že tu není podstatných náležitostí trestného činu, totiž úmyslu, poškoditi věřitele, a vědomí, že mýdlo bylo zabaveno a že takové předměty nesmějí býti prodávány. Trestný úmysl prý vylučuje skutečnost zjištěná v rozsudku, že výtěžku nepoužila pro sebe, nýbrž odevzdala jej svému manželu za účelem uspokojení vymáhajících věřitelů. Avšak stěžovatelka přehlíží, že úmysl poškoditi věřitele není znakem přečinu podle §u 1 zák. o maření exekuce, nýbrž úmysl zmařiti uspokojení (aspoň některého) věřitele. Že tento úmysl není vyloučen ani v případě, že dlužník používá výtěžků zcizených předmětů k uspokojení některých vymáhajících věřitelů, bylo již dovedeno. Proto také obžalovanou neomlouvá okolnost, zjištěná v rozsudku, že z výtěžku 606 Kč za bezprávně prodaná toaletní mýdla zaplatila prostřednictvím svého manžela 100 Kč jednomu z vymáhajících věřitelů, K-ovi. Že obžalovaná nevěděla, že mýdlo bylo zabaveno, rozsudek nezjistil; obžalovaná to sice tvrdila, ale sama své tvrzení vyvrátila doznáním, že věděla, že berní exekutor nosil mýdlo z krámu do pokojíku a ukládal je do koše. Námitkou, že nevěděla, že takové předměty nesmějí býti prodávány, poukazuje stěžovatelka na právní omyl, který ji neomlouvá (§§y 3, 233 tr. zák.).

Čís. 2419.

Výtkou, že čin jest správním přestupkem, nikoliv soudně trestným činem, není doličován zmatek čís. 10 §u 281 tr. ř.